GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Una actuació poc democràtica.

Opinió | 14/04/2010 | 10:47

Un país democràtic no pot funcionar sense ètica democràtica. Sense formació i assumpció dels valors democràtics.

Ha passat un fet greu. Molt negatiu. Greu pel fet en ell mateix, però sobretot perquè posa al descobert la mentalitat d'una part dels sectors polítics de Catalunya. Ens referim a la decisió del Govern de la Generalitat i dels tres partits que el componen de modificar la llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) per tal de facilitar el nomenament del candidat del tripartit com a president de la Corporació. Que fins ara requeria una majoria parlamentària de dos terços, i que aquest cop en tindrà prou amb majoria simple.

Val a dir que en el seu dia el Parlament hauria pogut decidir legítimament que aquest nomenament requeria només majoria simple, o de tres cinquenes parts. El que passa és que va considerar més respectuós amb la pluralitat social i política del país que calgués una majoria reforçada, ja que es considerava que la televisió i la ràdio públiques han d'oferir una garantia reforçada d'utilització no partidista.

I a tothom li va semblar bé. Per una vegada va semblar que les referències que tant sovintegen la política catalana al consens i fins i tot la unitat eren sinceres. I tothom va inflar una mica el pit. Que en som de civilitzats!

I es va nomenar un president. Va caldre que tots els partits ho negociessin i no fou fàcil, però es va arribar a un acord. Però inesperadament el president ha dimitit i ha calgut nomenar un nou president. A tres anys i mig de la renovació definitiva del càrrec i a set mesos de les eleccions cal nomenar un president. Se suposa que per majoria de dos terços, que és el que diu la llei. Però el govern i els partits que en formen part decideixen canviar la llei per procediment d'urgència i nomenar per majoria simple un nou president. Tota la retòrica del consens i de la unitat se n'ha anat en orris. Sense miraments ni contemplacions. Sense pudor. Simplement actuant amb el vell i poc exemplar aforisme de «feta la llei, feta la trampa».

No és el primer cop que passa, o que s'amenaça que passarà si no s'accepta un candidat concret.

Tres comentaris sobre aquest fet.
El primer, dit de passada. La desconfiança, per una banda, i la idea, que arriba a ser obsessiva, que les eleccions es guanyen a la televisió han portat a organitzar la televisió i la ràdio públiques de Catalunya d'una manera molt complicada. Sobrecarregada. Confusa. Afortunadament, la gent que hi treballa aconsegueix fer-les funcionar.

El segon és que la democràcia exigeix el respecte de les normes. Que les normes no es canviïn segons l'interès de la majoria quan no són prou favorables.

I el tercer i més important és que aquest fet posa de manifest un greu dèficit de sensibilitat i mentalitat democràtiques. Amb la conseqüència lògica de manca de confiança en l'activitat política. És a dir, som un país on molts polítics s'esgargamellen parlant de democràcia, i sobretot d'unitat i de consens. Tot es resoldria, diuen, amb unitat i consens. Cal recordar que consens vol

dir buscar amb insistència un acord el més general possible.

Ben entès que un país pot funcionar en democràcia sense consens. I sense unitat política. Justament a l'editorial de la setmana passada ho dèiem. En canvi, no pot funcionar sense joc net, sense una mentalitat democràtica sòlida, sense seriositat i esperit de compliment dels compromisos. O sense compartir un conjunt de valors i de maneres de fer d'acceptació general. O saltant-se la llei. I canviant-la quan convingui. No pot funcionar a base de fer el viu. O pot funcionar d'entrada i pot ser que algú se'n beneficiï, però a costa d'una degradació ràpida del clima de confiança i de l'imprescindible prestigi i respecte. Que condueix a la crisi de les institucions. De la Justícia i de tots els seus òrgans, per exemple, amb actituds com «Montesquieu ha muerto», exemple típic de polititització sectària d'una institució bàsica. O de la política en general.

Un país democràtic no pot funcionar sense ètica democràtica. Sense formació i assumpció dels valors democràtics.

Deixant ja de banda l'episodi gens exemplar, de fet altament criticable, de la CCMA, podem utilitzar aquest cas per recordar a la ciutadania que per anar bé caldria que, abans de ficar-se en política, la gent rebés una sòlida educació cívica i democràtica, rebés allò que fa unes dècades anomenàvem «una formació prepolítica». La política és un ofici prou dur, prou subjecte a confrontació i prou propens a fomentar l'ego i a convertir el poder en una obsessió. Un ofici que sense una formació sòlida en els valors fonamentals del bé comú i en el respecte de les normes, és a dir, del joc net fàcilment degenera. Ja ho va dir Aristòtil: «La política és, en principi, l'ofici més noble perquè consisteix a servir el bé comú. Però és també el que més fàcilment pot degenerar».

Un ofici noble i, a més, imprescindible. Cal, per tant, no degradar-lo.

Autor: Jordi_P
Jordi_P

https://gironanoticies.com/noticia/15634-una-actuacio-poc-democratica.htm